

РЕШЕНИЕ

№ 7733

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **566** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от И. М. П. от [населено място] срещу Решение № 360/05.12.2024г. на Комисия за защита от дискриминация, с което е отхвърлена жалбата му срещу Столична община и Столичен общински съвет, с което е прието, че ответниците не са осъществили по отношение на него дискриминация по заявените в производството защитени признаци.

По делото е приложена административната преписка чрез органа, който оспорва жалбата.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата си. Моли съдът да съобрази, че не му е предоставяно допълнението към доклад-заключение по надлежния ред.

Ответникът не изпраща представител. Депозирано е писмено становище, с което се оспорва жалбата и се претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни Столичен общински съвет и Столична община не изпращат представители. Депозирано е писмено становище от СОС за неоснователност на жалбата. Депозирано е предходно писмено становище от Столична община за неоснователност на жалбата.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена от страна в административното производство, по което е постановен негативен за него акт и в срок.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

По фактите се установява следното:

Административното производство пред Комисията за защита от дискриминация /КЗД/ е било образувано по подадена жалба с вх. № 44-00-1061/ 19. 03. 2018 г. и допълнително приложение към нея с вх. № 44-00-1413/ 13. 04. 2018 г., подадени от И. М. П., в които се излагат твърдения за извършена дискриминация по признаците „увреждане“, „възраст“, „гражданство“, „лично положение“ и „обществено положение“, като се твърди, че като участник в движението на територията на Столична община жалбоподателят е принуден на кръстовищата да издирва бутони и на тях да заявява желанието си свободно да се придвижва по публичните площи – тротоарите, предназначени за пешеходци.

Със заявление с вх. № 44-00-3029/ 27. 07. 2018 г. В. К. е заявил желанието си да се присъедини към преписката, като в открито съдебно заседание на 18. 09. 2018 г. съставът да КЗД е уважил искането му и го е присъединил към преписка № 122/ 2018 г. по описа на КЗД.

С Решение № 539/28. 10. 2019 г., постановено по преписка 122/2018 г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД, е установено, че предприетите от Столична община мерки за внедряване на интелигентните системи в областта на автомобилния транспорт, чрез въвеждане на гъвкаво управление на светофарните уредби на територията на СО не представлява нарушение по чл. 4, ал. 2 и ал. 3 от ЗЗДискр.

Посоченият административен акт е обжалван от В. К., като с Решение № 6500/ 18. 11. 2020 г., постановено по адм. дело № 3391/2020 г. по описа на Административен съд – София град е отменено Решение № 539/28. 10. 2019 г., постановено по преписка 122/2018 г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД и преписката е изпратена за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

Със същото решение е заличен като страна в съдебното производство конституираният с Определение от 08. 05. 2020 г. като заинтересована страна И. М. И..

Съдебният акт е влязъл в сила на 19. 12. 2020 г.

Предвид това, административното производство е възобновено с Разпореждане № 136/ 19. 01. 2021 г. на председателя на КЗД. В хода на възобновеното административно производство с писмо изх. № 44-00-789/ 09. 03. 2021 г. на В. В. К. е указано в 7-дневен срок от получаване на писмото да уточни в какво се изразява твърдяната от него дискриминация от Столична община по всеки един от посочените признаци - „увреждане“, „възраст“, „гражданство“, „лично положение“ и „обществено положение“.

С Решение № 696/ 25. 09. 2021 г. по преписка № 122/ 2018 г. на Комисията за защита от дискриминация, предмет на разглеждане в настоящото производство, е прекратено производството по преписка № 122 по описа на Комисията за защита от дискриминация за 2018 г. и са оставени без разглеждане жалба с вх. № 44-00-1061/ 19. 03. 2018 г. и допълнение към нея № 44-00-1413/ 13. 04. 2018 г., подадени от В. В. К..

Прието е от съда, че така постановеният акт има характер на отказ по чл. 197 АПК, жалбата против който се разглежда по реда на раздел IV от Глава десета на АПК.

Прието е, че жалбата е подадена от лице, което има правен интерес от оспорването на акта и в законоустановения срок /предвид липсата на доказателства, че административният акт е съобщен на И. М. П./, поради което е процесуално

допустима. Разгледана по същество, същата е приета за основателна, поради следните съображения:

В обжалваното решение е прието, че след като В. К. не е конкретизирал в какво се изразява осъществената от него дискриминация, не е могъл да изпълни задължителните указания, дадени в Решение № 6500/ 18. 11. 2020 г., постановено по адм. дело № 3391/2020 г. по описа на Административен съд – София град, поради което е прекратено производството по преписка № 122 по описа на КЗД за 2018 г.

Административният орган обаче е прекратил цялото производство по преписката, без да съобрази, че в същото производство страна е и И. М. П..

Действително И. М. П. не е обжалвал пред Административен съд – София [населено място] № 539/28.10.2019 г., постановено по преписка 122/2018 г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД, като същият не е бил страна в съдебното производство адм. дело № 3391/2020 г. по описа на Административен съд – София град.

В хода на производството, с Решение № 377/18.06.2019г. по преписката е конституирана втора ответна страна – Столичен общински съвет.

С Решение № 6500/ 18. 11. 2020 г., постановено по адм. дело № 3391/2020 г. по описа на Административен съд – София град обаче е отменено цялото Решение № 539/28. 10. 2019 г. по преписка 122/2018 г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 177, ал. 1, изр. второ от АПК, ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички.

Следователно, след отмяната на Решение № 539/28. 10. 2019 г. по преписка 122/2018 г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД, в административното производство пред КЗД, възобновено с Разпореждане № 136/ 19. 01. 2021 г., страни във възобновеното административно производство са били В. К. и И. П., които са участвали в първоначално образуваното административно производство и по отношение на които е постановено Решение № 539/28. 10. 2019 г. по преписка 122/2018 г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД.

С Определение 8572/02.11.2022г. по АД 7299/2022г. съдът е отменил Решение № 696/25.09.2021г. по преписка № 122/2018г. и е върнал преписката за изпълнение на мотивите от определението, а именно – по първоначално образуваното производство от страна на И. М..

Изготвен е доклад от №12-11-2514/21.12.2022г. за възобновяване на преписката, което е сторено с Разпореждане №803/22.12.2022г., като със същото преписката е преразпределена на петчленен състав.

По молба от И. М., входирана с № 44-00-3663/18.10.2023г. е проведено отново открито заседание с конституиране на втория ответник Столичен общински съвет.

По съществуващото на искането, в хода на възобновеното производство е установено следното:

Настоящият жалбоподател И. М. е сезирал КЗД с жалба № 44-00-1061/19.03.2018г. и допълнение към нея с № 44-001413/13.04.2018г. , в която сочи, че същият, в качеството му на участник в движението на територията на столицата е принуден на кръстовищата да издирва бутони и върху това заявява желанието си да се придвижва абсолютно свободно по публичните площи и тротоарите.

Заявява, че участниците в движението, които управляват ППС не са натоварени с такава дейност – по издирване на бутони. Сочил, че пешеходците и управляващите

ППС следва да са равнопоставени. Последното се компрометирало от задължението на пешеходеца да пресича на пешеходна пътека или на кръстовище, спазвайки светлинните сигнали, въпреки което се налагало да извършват специфична дейност по издирване и натискане на бутони.

В изискано уточнение лицето сочи, че „увреждането“ следва от факта, че бутоните са на неудобно място и се налага да се навежда, за да ги достигне и натисне. Издирването на бутоните отнема време и то изморява. Счита, че последното е ощетен по признак „възраст“. Счита се ощетен и по признак „гражданство“, тъй като сред водачите на ППС има и чуждестранни такива, на които не се налага ползването на бутони. Посочва, че е дискриминиран и по признак лично положение, поради това, че се налага да стои изправен на публично място докато стои и издирва, съответно натиска бутона, а останалите участници не издирват такива.

КЗД е изисквала становища от ответниците по преписката Столична община и Столичен общински съвет, които са представили такива.

СОС е заявил становище, че не е легитимиран ответник по преписката, тъй като поставянето на бутонни уредби на светофарите не следва от тяхно решение, а съгласно чл. 14, ал.1 от ЗДВП се приемат наредби в такава насока, в частност – организацията за движение по пътищата от Министерства, посочени в Закона. Цитират Наредба №17/2001г. , с изменение от 18.05.2018г. се урежда въвеждането на бутоните в светофарните уредби на пешеходните светофари.

Становището е сведено до знанието на П., който заявява становище за неговата неоснователност.

Проведени са 3 открити заседания пред Комисията за защита от дискриминация.

Органът е приел жалбата за неоснователна по следните съображения:

На първо място е прието, че пешеходците и водачите на ППС по , към които е отправено заявление за неравно третиране не са в сравнимо сходно положение. Ролята им на участници в движението е различна, като имат различни права и задължения, разписани в Закона за движение по пътищата. „Пешеходец“ съгласно чл. 107 от ЗДВП е всеки участник в движението, който се намира на пътя извън ППС и не извършва работа по пътя, като към тях са приравнени лицата, които бутат или теглят детска или инвалидна количка или друго ППС без двигател и с широчина по-малка от 1 метър, които бутат велосипед, мотопед и т.н., ако се движат със скоростта на пешеходец. Направен е извод, че двете лица категории имат различна функция със съответни права и задължения. Необходимостта от различно регулиране по отношение на различните участници е обективна с оглед разликата в ролите им в движението. За двете категории са предвидени различни участъци от пътя, по които да се придвижват, т.е. да осъществяват правото си на свободно придвижване.

Направен е извод, че двете категории лица не са в сравнимо сходно положение, поради което изложеното в жалбата е несъстоятелно.

Кредитирано е становището на Столична община , че бутоните за заявка на пешеходна фаза на светлинната уредба , на които е приложено гъвкаво управление, са допълнително сигнализиране с надпис „Моля, натиснете бутона. И. зелен сигнал за да преминете“. В случай на повреждане на бутонната система, светофарната уредба преминава към твърд режим на управление, а гъвкавото такова / чрез бутони/ е предвидено с цел подобряване на пропускателната способност на кръстовищата. Това гъвкаво управление се въвежда на територията на СО на най-интензивните

кръстовища. Със същото се организира оптимизация на движението през кръстовищата.

По отношение на конкретно посочените признаци на дискриминация, съставът на КЗД е приел следното:

Същите са посочени бланкетно и не са придружени с доказателства.

По отношение на признак „увреждане“ е възпроизведен мотивът за липса на доказателства за конкретно заболяване на лицето, с оглед което това се явява недоказано.

По отношение на признак „гражданство“ също е прието за недоказано, поради липса на каквито и да е конкретни мотиви, които да обосноват преминаването на чужди граждани или водачи на ППС с чужда регистрация преминават приоритетно през кръстовищата.

По отношение на признаците „обществено положение“ и „възраст“ също не са събрани доказателства. Не е станало ясно какво е общественото положение на жалбоподателя, тъй като в приложното поле на защитения признак се включват значими за личността характеристики като образование, професия, обществена дейност и други подобни елементи, които го отличават като личност. Подобни характеристики има и защитения признак „лично положение“ като следва да съдържа иманентно присъща личностна характеристика, която е трайна и определяща за лицето, което търси защита. С оглед това е прието, че няма как движението на лицето като участник в движението по пътищата да е от такова естество, че да го отличи личностно.

Посочено е, че субективното усещане на лицето, че е налице различно третиране по отношение на него по посочените признаци не означава, че е налице дискриминация.

Решението е правилно.

Същото е издадено от компетентен орган Комисията за защита от дискриминация. Съответства на предвидената от закона форма, като съдържа подробни мотиви и следващ се от тях диспозитив. Налице е произнасяне по всички заявени в жалбата до КЗД твърдения, съответно защитени признаци.

Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Органът е изпратил жалбата на конституираните ответници, като е разменил и постъпилите впоследствие становища между страните. Лицето е имало достъп до преписката, поради което не става ясно кое право му е пречатствано. Проведени са съответните открити заседания. Посоченото в таречено „уточнение“ /л. 368 по делото/, че не му е връчен „допълнение към доклад-заключение“ не нарушава правата му, доколкото същият е възпроизведен в оспореното решение.

Решението е постановено и в съответствие с материалния закон.

Доколкото оплакването на лицето в инициращия сигнал е свързано с монтирането на въпросните устройства за гъвкаво управление на светофарните системи, и предвид, че отговорност за организацията на движението по пътищата, вкл. за светофарните уредби е на собственика или администрацията, която стопанисва пътя, следва, че СОС е собственик на същата, а управлението е предоставено на Столична община, /арг. чл. 8 от Закона за пътищата, чл. 60 от Наредба №17/2001г. за 2001г. за регулиране на движението по пътищата чрез светлинни сигнали и чл.4 от Наредба организация на движението на територията на Столична община/, поради

което и предвид заявеното от инициатора на производството, СОС се явява надлежен ответник.

Съдът застъпва становището, че противопоставените в производството лица не са в сходно сравнимо положение. И двете групи лица са участници в движението по пътищата, но са с различни функции, с различни участия на придвижване и с различни права и задължения.

Съгласно легалната дефиниция на „неблагоприятно третиране“ е необходимо да се установи, че е налице действие или бездействие на даден субект, който е довел до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на някой от защитените от закон признаци, или може да постави лице – носител на признак по чл. 4 от ЗЗЛД в особено неблагоприятно положение спрямо други лица.

Пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основа на признаците по чл.1 от ЗЗДискр., било е третирано или би било третирано друго лице при сходни и сравними обстоятелства.

Непряка дискриминация е поставяне на лице или лица, носители на защитени признаци по ЗЗДискр. по чл.1 или без да са носители на такъв признак, съвместно с другите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредби, критерий или практика, освен ако последните са обективно оправдани с оглед законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

В процесния случай се касае за монтирането на определени светофарни уредби на територията на Столична община на т.нар. гъвкаво управление на движението по пътищата. Същото е предвидено в чл. 50а след изменение от 18.05.2015г., съгласно който бутонът за заявяване на пешеходна фаза при гъвкаво управление се поставя на стълба, на който са закрепени пътните светофари или на отделен стълб на височина 1.50 метра от тротоарната настилка. Когато светофарната уредба е на достъпен маршрут съгласно Наредба № 4/2009г. , бутонът се дублира на 1 метър от тротоарната настилка. Алинея втора касае монтиране на звуков сигнал за незрящи.

Следователно, касае се за нормативно на национално ниво предвидена възможност за монтиране на система за гъвкаво управление на светофарни уредби. Видно е, че на територията на Столична община, същите се монтиран и поддържат от същата при условията на преценка за целесъобразност. Налице са данни, че такива устройства са поставени основно на натоварени светофари и имат за цел по-добро регулиране на кръстовищата. Установи се още, че в случай на неизправност на бутоните, се задвижва режим твърдо управление на светофарната уредба, без да е необходима намеса чрез бутон.

С оглед така изложеното, споделя се изводът на органа, че липсва каквато и да е конкретика относно твърдението на лицето, свързано с дискриминация по признак „Увреждане“. Няма данни за конкретно заболяване, което да е свързано с невъзможността на лицето да „Стои прав“, докато издирва бутоните, нито за конкретно офталмологично заболяване“ във връзка с твърдението за издирването им, което забавя превключването на светофара. Извън това, доказано се явява от ответника

по преписката пред КЗД, че всички бутони са с указателни табели. В този смисъл, нито е налице твърдение за конкретно заболяване, нито доказателства за това, които да водят до по-неблагоприятно положение на П. спрямо шофьорите на ППС при движение по пътя.

Споделят се изводите на КЗД и по отношение на признака „възраст“ при аналогични на горните мотиви. Не става ясно по какъв начин натискането на бутон на светофар би поставило лицето в по-малко благоприятно положение спрямо водачите на ППС с оглед възрастта му.

Твърдението по отношение на признака „гражданство“ е напълно несъстоятелно. Наличието или липсата на автомобили и други ППС с чужда регистрация или управлявани от чужди граждани не компрометира по никакъв начин така защитения признак на П.. Последното следва дори и от това, че множество от т.нар. от него чужди граждани са в позицията на пешеходци като участници в движението.

Съдът намира, че не се установява дискриминация и по отношение на признаците „лично положение“ и „обществено положение“. Споделят се изводите на органа, който е описал дефиницията на тези признаци съгласно закона. Същите включват някакви конкретни обстоятелства и качества, с които субектът се отличава, и по които следва да е по-неблагоприятно третиран. За такива няма данни и твърдения в производството, още по-малко същите да са накърнени от наличието на гъвкава система на светофарните уредби, изискваща натискането на бутон за преминаване в режим „зелено“.

Следва да се отбележи, че изложените липси на дискриминационно поведение от страна на органа, отговарящ за съоръжението и поддръжката му, следват основно от липсата на сходни сравними позиции, както бе посочено и първоначално. Водачите на ППС и пешеходците не са в сравними позиции. Макар и същите да са участници в движението, те имат различни задължения и права, произтичащи от съответното качество. Водачите на ППС имат свои задължения, които напълно се отличават от тези на пешеходците, като на плоскостта на конкретния казус, свързан със задължения, предизвикващи задължения при преминаване през светофарна уредба, водачите на ППС например следва да подадат съответен светлинен сигнал при осъществяване на маневра „завой“ или „изпреварване“, каквито за пешеходците не съществуват.

Поради изложените съображения, съдът приема решението на КЗД за правилно и законосъобразно, като жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъде присъдено

юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на И. М. П. срещу Решение №360/05.12.2024г. на КЗД по преписка №122/2018г.

ОСЪЖДА И. М. П. да заплати в полза на Комисия за защита от дискриминация сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ